

Sag T-140/95

Ryanair Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Statsstøtte — formel undersøgelsesprocedure ifølge traktatens artikel 93, stk. 2 — beslutning betinget af godkendelse af en støtte i form af kapitalindskydelse opdelt i rater — forudgående betingelse om betaling af den anden rate ikke opfyldt — senere beslutning om godkendelse af betaling af anden rate — annullationssøgsmål«

Rettens dom (Anden Udvidede Afdeling) af 15. september 1998 II - 3330

Sammendrag af dom

1. *Annullationssøgsmål — frister — begyndelsestidspunkt — dato for kendskab til retsaken — subsidiært — dato for offentliggørelsen*
(EF-traktaten, art. 173, stk. 5)
2. *Statsstøtte — beslutning fra Kommissionen med betingelser for tilladelsen til at yde en virksomhed støtte i rater — spørgsmål om manglende overholdelse af betingelserne — Kommissionens undersøgelse — indledende fase og klagefase — Kommissionens pligt til at indlede klageproceduren — mindre afvigelser i forhold til de oprindelige betingelser — Kommissionens beføjelse til styring og tilsyn*
(EF-traktaten, art. 92, stk. 3, litra c), og art. 93, stk. 2)

3. *Statsstøtte — forbud — undtagelser — Kommissionens skøn — judicial kontrol — grænser [EF-traktaten, art. 92, stk. 3, litra c), art. 93, stk. 2, og art. 173]*

1. Det fremgår af ordlyden af traktatens artikel 173, stk. 5, om fristen for at rejse annullationssøgsmål, at kriteriet om den dato, på hvilken sagsøgeren har fået kendskab til retsakten, som udgangspunkt for søgsmålsfristen er subsidiær i forhold til kriterierne om retsaktens offentliggørelse eller meddelelse.

Når en sagsøger med føje har kunnet forvente, at den beslutning, han vil søge prøvet under et annullationssøgsmål, vil blive offentliggjort, navnlig fordi den indeholder en afvigelse fra en tidligere, og offentliggjort, beslutning, og fordi sagsøgeren har modtaget tilsikringer herom fra beslutningens ophavsmand, begynder søgsmålsfristen at løbe fra datoen for beslutningens offentliggørelse.

2. Den manglende overholdelse af en betingelse, der er fastsat i en beslutning om godkendelse af støtte i rater i medfør af traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), har den virkning, at de herpå følgende støtterater skal formodes at være uforenelige med fællesmarkedet. Heraf følger, at de følgende rater ikke kan udbetales, uden at Kommissionen på ny træffer en beslutning om formel dispensation fra opfyldelsen af den pågældende betingelse.

Under disse omstændigheder påhviler det Kommissionen at undersøge, om der kan gives en sådan dispensation, hvorved den skal sikre sig, at de følgende støtterater stadig er forenelige med fællesmarkedet på de i traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), fastsatte betingelser. Såfremt Kommissionen efter en sådan undersøgelse bliver overbevist om, at de følgende støtterater ikke længere er forenelige med fællesmarkedet, eller såfremt undersøgelsen ikke sætter Kommissionen i stand til at overvinde alle vanskelighederne ved bedømmelsen af, om de følgende rater er forenelige med fællesmarkedet, skal den indhente samtlige nødvendige udtalelser og på ny indlede proceduren efter traktatens artikel 93, stk. 2. Det samme gælder, såfremt Kommissionen i forbindelse med sin undersøgelse vedrørende dispensationen har til hensigt at gå ud over rammen for sin oprindelige beslutning.

Dersom den manglende overholdelse af en af de betingelser, der gjaldt for tilladelsen til en støtte, er af relativ betydningsløs karakter, således at Kommissionen ikke er i tvivl om, at den pågældende støtte stadig er forenelig med fællesmarkedet, kan den dog uden på ny at indlede proceduren efter artikel 93, stk. 2, træffe den nødvendige dispensationsbeslutning.

Herved må det antages, at Kommissionen — i forbindelse med en allerede i princippet godkendt støtte, der er udbetalt i successive rater i en relativ lang periode i forbindelse med en omstrukturingsplan, hvis resultater kun opnås efter en række år — må nyde en vis beføjelse til styring og tilsyn ved gennemførelsen af en sådan støtte, især med henblik på, at den skal have mulighed for at imødegå udviklinger, som ikke kunne forudses ved udstedelsen af den oprindelige beslutning. Det er derfor ikke udelukket, at Kommissionen især, i lyset af ændrede ydre omstændigheder, der tidsmæssigt ligger senere end den oprindelige beslutning, kan tilpasse de betingelser, som gælder for den måde, hvorpå omstrukturingsplanen gennemføres, eller den måde, hvorpå tilsynet udøves af den, uden på ny at indlede proceduren efter traktatens artikel 93, stk. 2, hvorved der dog må gælde

den betingelse, at sådanne tilpasninger ikke rejser tvivl om, hvorvidt den pågældende støtte er forenelig med fællesmarkedet.

3. Ved anvendelsen af traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), og artikel 93, stk. 2, har Kommissionen et vidt skøn, hvis udøvelse indebærer vurderinger af økonomisk og social karakter, som skal foretages i en fællesskabssammenhæng.

I forbindelse med legalitetskontrollen efter traktatens artikel 173 skal prøvelsen ved Fællesskabets retsinstanser derfor begrænses til en undersøgelse af, om Kommissionen har overskredet de medfølgende grænser for sit skøn som følge af en urigtig opfattelse af de faktiske forhold, eller har gjort sig skyldig i magtfordrejning eller procedurefordrejning.